

Тридцять чотири невтомних роки на рідному Льонокомбінаті

Галина Тимофіївна Дорецька всю себе віддала невтомній і тяжкій праці на Льонокомбінаті. Та незважаючи на зайнятість та важкі часи, їй вдалося вміло поєднати свою роботу з роллю дружини та мами трьох прекрасних дітей.

Народилася і виросла Галина в мальовничому селі Майків Гоцанського району. Жила сім'я подаль від села на хуторі. Батьки працювали в колгоспі, а вдома мали невелике господарство.

— Пригадую, як в дитинстві пасла гусят, корівку — до роботи привчали змалку. У 1954 році пішла в сільську восьмирічну школу. Після закінчення восьми класів перейшла у старшу школу, що знаходилася в сусідньому селі. Часу відвідувати гуртки чи секції не було, адже добиратися далеко — п'ять кілометрів, пройдешся туди й назад, вже нічого й не хочеться. А ще вдома роботи багато, особливо осінню та весною. Під час навчання, щоправда, захоплювалася хімією, крім уроків ще відвідувала гурток «Юний хімік». Вже в старшій школі суботніми вечорами для учнів проводилися танці, то ми з подругою частенько приходили потанцювати. У 1965 році закінчила 11 клас та отримала широку спеціальність «працівник сільського господарства».

Галина мріяла стати вчителем хімії, тому після закінчення школи подала документи в Кременецький пе-

ріод були певні категорії населення, яким заборонялося видавати паспорти, до них належали селяни та колгоспники, яким не дозволяли переїжджати в іншу місцевість, і вони були прив'язані до колгоспу та місцю проживання. Сільське населення почало отримувати паспорти тільки з 1974 року.

— Допомогла мені дружина нашого дільничного інспектора, вона працювала завідувачем гастроному, запропонувала мені роботу продавця у відділі безалкогольних напоїв. Півроку я там працювала, поки таки не отримала паспорт. В кінці літа 1966 року з'явився

бутнім чоловіком, Андрієм Дорецьким. Він працював у цеху механізації на комбінаті, і до речі, теж дуже довгий час пропрацював тут, вийшовши на пенсію у 1995 році.

— Крім Льонокомбінату ми більше ніде не зустрічалися, тиждень розмовляли про те про се в процесі роботи, й несподівано під час однієї з наших бесід він робить мені пропозицію. У 1968 році ми одружилися, пішли дітки — старший син Василь та дві донечки Оксана і Ніна. Вже й онуків маю. Як тільки вихідні — їздили в село, то до моєї бабусі, то до чоловічої, то до матері.

дагогічний інститут, нині Тернопільський національний педагогічний університет імені Івана Гнатюка. Але, на жаль, не вступила. А без паспорта, згадує, не могла ні виїхати з села, ні влаштуватися на роботу. Адже в той

не отримала паспорт. В кінці липня 1988 року з'явилася інформація про те, що на Рівненському льонокомбінаті набирають працівників. І ми з подругою поїхали, щоб і собі щастя спробувати. Але подрузі не сподобалося, вона відмовилася, а я залишилася. Восени 1966 року працевлаштувалася на Льонокомбінат піднощиком-транспортером у ткацько-підготовчий цех. У зв'язку з деякими проблемами зі здоров'ям за машину мене не поставили. А за рік перевели вагарем-приймальником в цьому ж цеху – зважувала та вносила дані в табель обліку, скільки пряжі за зміну здавав кожн з працівників, - розповідає пані Галина.

Саме тоді й познайомилася зі своїм май-

з села, то до моїх батьків, то до чоловіків, потрібного було допомогати, адже господарство, земля, а вони вже не молоді.

У 1970 році направили в мотальний цех корпусу технічних тканин, де я займалася транспортуванням бобін. Знімали з машини, в спеціальний візок, транспортували на вагу і після цього відправляли у снувальний цех. З 1987 року направили фарбувальним в тому ж мотальному цеху – займалася просочуванням брезенту. В мої обов'язки входило спостерігати за тим, щоб брезент рівно йшов та ніде не загорнувся. Згодом мене призначили помічником майстра по п'ятому розряду у фарбувально-просочувальному та швейному цехах. У 1987 році ще три зміни працювало, пізніше скоротили до двох змін, так як особливо великої потреби в брезенті не було, а після 2000 року взагалі тільки одна працювала. Наш цех ще 2004 року працював, а я 2000 році вийшла на пенсію – тридцять чотири невтомних роки відпрацювала на рідному Льонокомбінаті. Донька моя, Оксана Дорецька, теж працювала на Льонокомбінаті близько одинадцяти років - у цеху мокрого прядіння фабрики побутових тканин оператором прядильної машини, – ділиться спогадами Галина Тимофіївна.

– Як згадаю колишній Льонокомбінат, серце крається, гігантське виробництво, величезний асортимент продукції випускався, яка постачалася не тільки по Союзу, а й далеко за його межами. А скільки праці та любові вкладено цілими поколіннями працівників в цей комбінат... І в одну мить все це сплюндровано і спустошено, залишилися тільки стіни та й ті невблаганний час потихеньку підточував. І якби не Олег Червонюк, хто його знає, щоб б тут залишилося. Вже двічі була на екскурсії оновленим Льонокомбінатом. Радую, що комбінат потроху повертається до життя, оновлюється і розвивається, з'явилися нові робочі місця для нашої молоді. Шкода тільки, що не всі розуміють необхідність розвитку власного виробництва, дуже непросто приходиться із керівним апаратом країни, де частенько перешкоджають роботі і розвитку підприємства. Вболіваю серцем за це підприємство. Хотіла б побажати Олегу Червонюку успіхів у всіх його справах і починаннях, здоров'я, сил і терпіння в його нелегкій праці – відродженні і розбудові виробництва.

Надія ТКАЧУК